

Gaarden, uagtet Taxationssummen saaledes forhøjes, har det herved sit Forblivende, og den forhøiede Taxationssum lægges da til Grund ved Beregningen af Kjøbesummen efter § 11. Disse Erklæringer bør afgives inden en af Commissionen bestemt passende fort Betænkningstid.

Beholder Godseieren paa den anførte Maade Gaarden, bør han, hvis Bonden forlanger dette, stille saadan Sikkerhed for, at det Bonden eller hans Arvinger tilkommende Beløb i sin Tid rigtigheden skal blive betalt, som Commissionen anseer tilstrækkelig, og skal denne Sikkerhedsstillelse være berigtiget inden 4 Uger, da det ellers har sit Forblivende ved Taxationsforretningen. Der tilkommer da ogsaa ligesuldt Bonden eller hans Bo Godtgjørelser for saadanne Forbedringer, som Godseieren ellers efter Lovgivningen ved Fastes Dphør kan have at tilsvare. Fra den Tid, Gaarden bliver fæsteledig, skal Godseieren, hvis han ikke afhænder den, overdrage Brugen af den til Andre ved en Forpagtning paa 20 Aar, men kan efter denne Tids Forløb raade over samme som en frit Eiendom, i Overeensstemmelse med Lovgivningens almindelige Regler.

§ 39.

Døer Bonden, efterat have givet Godseieren den i § 24 omhandlede Underretning, men inden endelig Taxation eller Dvertaxation er fæet, da gaaer ved hans Død den samme Ret til at erholde Gaarden til Selveiendom, som tilkom ham, over til hans Bo, eller, hvis han er gift, til det fælles Bo.

Døer en saadan eventuel Ret kan der disponeres ved Testament i Lighed med de om Selveieres Testationsret over deres Gaarde gjældende Regler.

Saaftremt Sagens Afgjørelse kan ventes at ville lide lang Forhaling, saasom ved Forretningens Udsættelse paa Grund af opstaaede Retstviftigheder, der først skulle paaafendes ved Domstolene, eller ved Forretningens Paaante til Høiesteret, kan Bonden ved at lade thinglæse en Attest fra vedkommende Formand om, at han har forlangt sig Gaarden overdragen i Kraft af nærværende Lov, og at Sagen endnu staaer under Forhandling, forebygge, at der

fra Godseierens Side foretages nogen vilkaarlig Disposition med Hensyn til Gaarden, hvorved Bondens Afgang til at erholde denne kunde forrykkes.

Cap. VI.

Om Udredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.

§ 40.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Reiseogdgtjølser og de med Indvarslingerne forbundne Beføstninger — ved den første Taxationsforretning blive i Reglen at fordele lige imellem begge Parter. Naar imidlertid den ene Part ved den foreløbige Forhandling (§ 24) ikke har budet mindre eller fordret mere, end der ved Taxationsforretningen bestemmes, medens den anden Parts Tilbud har afvejet herfra i en saadan Grad, at det maa erkjendes for at have været ubilligt, bør det paalægges denne sidste Part alene at udrede Omkostningerne.

§ 41.

Har Taxationsforretningen været nødvendig ene for at bestemme Panthaveres Ret med Hensyn til Gaarden, bærer Kongerigets særlige Finantskasse alle Omkostningerne ved samme.

§ 42.

Forlanges Dvertaxation, men der ikke ved denne fremkommer et for den Paaafagende fordelagtigere Resultat end ved Taxationsforretningen, har han at bære de med Dvertaxationsforretningen forbundne Omkostninger. Bliker derimod den første Taxation forandret til den Paaafagendes Fordeel, skulle Omkostningerne ved Dvertaxationsforretningen bæres lige af begge Parter. Er det imidlertid Pantshaveren, der har forlangt Dvertaxation, og denne falder gunstigere ud for ham end Taxationen, da bærer Kongerigets særlige Finantskasse Omkostningerne ved Dvertaxationen.

§ 43.

I det Tilfælde, som omhandles i § 30, bliver det i et følgende Møde at afgjøre, om den Udeblevne har oplyst tilstrækkelig lovlig